

[Oluf Pedersen.]

vi maa være imod. Jeg haaber, at en Udvalgsbehandling kan resultere i vigtige Ændringer, idet jeg slutter mig til den Betragtning, som blev fremført i det andet høje Ting: at der bag en Straffelov helst burde staa en enig Rigsdag. For mig at se kan det Lovforslag, der her er fremsat, misbruges af en Regering. Jeg mener, at vi skal sikre, at der finder Drøftelser Sted, at der kommer Kritik frem. Kritiken er det eneste Middel, vi har til at skaffe os et bedre Styre, og det trænger vi efter min Opfattelse meget haardt til. Jeg kan ikke se andet, end at den her foreslaaede Lov ikke vil betyde en Styrkelse af Demokratiet, saaledes som den højt-ærede Minister mener. Jeg mener, at denne Lov ligesom adskillige andre af de Love, Regeringen har fremsat Forslag til, vil virke stik modsat. Jeg tror, at den højt-ærede Justitsminister er blevet noget for sart, men dette bør ikke give Anledning til Lovgivning.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Regeringspartierne, som har givet Forslaget deres Tilslutning. Jeg takker ogsaa de andre ærede Ordførere for den rolige og saglige Maade, hvorpaa dette Forslag har været diskuteret her i Modsætning til mange Steder i Pressen. Det er i og for sig heller ikke underligt, at man diskuterer disse Spørgsmaal sagligt. Det er jo i Virkeligheden Spørgsmaal, der diskuteres i samtlige mindre, demokratiske Lande for Øjeblikket. Det er man absolut utilbøjelig til at lægge Mærke til, og saa har jeg ikke anden Udvej, selv om det ikke bliver refereret, end at gentage Gang paa Gang, idet jeg i øvrigt henviser til de Skrivelser og Oversættelser, der er optrykt i Betænkningen fra Landstinget, at det ikke er Paafund fra min Side, at Straffeloven maa ændres. Det er noget, der sker alle Vegne. Det er ikke længere siden end i Gaar, at man fra officiel Side i Sverige anmodede om at faa en Redegørelse for, hvad det er, der er foreslaaet paa dette Omraade her i Danmark.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet og den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti kom ind paa Dagbodsystemet og Professor Krabbes udførlige Bemærkninger. Jeg indrømmer, at jeg burde maaske ved Forelæggelsen være gaaet nærmere ind paa Dagbodsystemet, men det har jo været diskuteret Gang paa Gang, der findes Snese af Spalter pro et

contra dette System i Folketingstidenden, saa derfor gjorde jeg det ikke. Jeg fandt heller ikke særlig Grund til det, fordi de Indvendinger, der — efter min Mening med Rette — fremsættes af Professor Krabbe, er der jo, som ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gjorde opmærksom paa, i alt væsentligt taget Hensyn til i dette Forslag, saaledes at dette Forslag ikke fremtræder som identisk med det Forslag, jeg fremsatte som Justitsminister for 14—15 Aar siden.

Dertil kommer, det vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, at vel er jeg enig med ham i, at man ikke uden videre kan slutte fra Sverige og Finland til Danmark eller omvendt, men saa forskellige er vi vel heller ikke her i Norden, at vi ikke har Lov til at sige, at naar dette System i en Aarrække har været gældende i Sverige og navnlig i Finland, og man ikke i noget af Landene efter det, der er oplyst i Bemærkningerne, tænker paa at gaa bort fra dette System, men i hvert Fald i Sverige tænker paa yderligere at udvide det, saa maa det være et vist Indicium for, at det dog ikke kan være helt urimeligt. Jeg fastholder altsaa Dagbodsystemet, og jeg maa bedrøve den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti med, at mit Bidrag til Diskussionen i Udvalget om en Ændring paa dette Punkt ikke vil være baaret af noget højt Humør.

Den ærede Ordfører for Venstre har aabenbart ikke været til Stede ved Landstingets Forhandlinger om Straffeloven forleden Dag, idet han i modsat Fald næppe var begyndt med at referere Klagerne i Mindretallets Betænkning over Udvalgets Behandling af Oppositionen i Landstinget og i hvert Fald næppe havde givet Mindretallet Medhold. Jeg er forhindret i at optage en nærmere Diskussion om dette, da jeg ikke har været Medlem af Udvalget. Det har det ærede Medlem Hr. Elgaard formentlig heller ikke, han kan altsaa kun slutte fra Referatet i Betænkningen, men dette Referat blev jo paa det allerskarpeste imødegaaet af Landstingsudvalgets Formand, og der blev endda til Begrundelse af Formandens Protest læst op af Protokollen. Jeg synes, det er noget vanskeligt for os andre, der ikke har været Medlemmer af vedkommende Udvalg, at diskutere, hvad der egentlig er foregaaet. I hvert Fald kan jeg sige for mit Vedkommende, at jeg har ikke nægtet at give Oplysninger, og jeg har ikke nægtet at give Møde i Landstingsudvalget; jeg har oven i Købet